

Bernadettekerk Lourdes

Maandag 27 april 2026

Nederland maakt zich op voor Koningsdag. Straten en dorpen zijn oranje gekleurd ... de vlag hangt in top en onze koning en zijn familie zijn inmiddels op weg naar Dokkum. Daar staan kaatsen, fierljeppen en koekhappen op het programma. Op allerlei andere plaatsen in ons land worden activiteiten georganiseerd en wordt er feest gevierd.

Koningsnacht zal voor de meesten onder ons redelijk braaf zijn geweest ... hopelijk zitten we hier nu fris als een hoentje na een goede nachtrust. Daarom durf ik het wel aan om deze preek te beginnen met een vraag ... en u mag daar eerlijk antwoord op geven. *Wie van u heeft wel eens iets gezien van de televisieserie Máxima?* (handen – pastoor Zemann?). *Máxima* is een mooie serie over het leven van onze koningin ... een soort Nederlandse *The Crown* ... van haar jeugd ... en het moment dat ze prins Willem-Alexander ontmoet ... tot en met het huwelijk met de historische traan ... en de inhuldiging in 2013. Wat mij persoonlijk raakte in de serie was de enorme worsteling van Máxima met het verleden van haar vader ... Jorge Zorreguieta. In de aanloop naar het huwelijk zien we hoe zijn rol in de militaire dictatuur van Videla wordt onderzocht en dat hij om deze redenen niet welkom is bij het huwelijk van zijn dochter. En later ... als Máxima de dwaze moeders van Buenos Aires ontmoet ... wordt ze er opnieuw mee geconfronteerd.

Zij kan er persoonlijk niets aan doen ... maar ze wordt er wel op aangekeken. Het is een verleden dat zij niet zelf gekozen heeft ... maar waarvan ze de gevolgen wel met zich meedraagt. Het werpt een schaduw over haar leven en ze kan er maar moeilijk los van komen. Dat is herkenbaar. Soms dragen mensen een last mee die ouder is dan zijzelf ... een eeuwenoude familieschuld ... een verslaving van ouders ... of een gewelddadig verleden. Dat is ook hoe erfzonde werkt: we dragen de gevolgen van een zonde die onze voorouders hebben begaan. Daardoor is onze wereld ... is ons leven ... aangetast ... gebroken. Het is geen persoonlijke schuld ... maar wel iets dat aan ons voorafgegaan is en waar we allemaal last van hebben. Iedereen ... alle mensen ... zonder onderscheid.

En toch ... niet allemaal ... er is één uitzondering ... Maria. Hier in Lourdes is ze verschenen aan Bernadette. En bij de 16de verschijning – op 25 maart – heeft ze zich bekend gemaakt met de naam: *Ik ben de Onbevleete Ontvangenis*. We zien het zelfs afgebeeld aan de voet van het beeld dat in de Grot staat ... in het dialect van de streek. Een onbegrijpelijke uitspraak ... niet alleen in het eenvoudige Lourdes van die dagen ... maar ook hier en nu voor ons. Want wat wil dat eigenlijk zeggen: Onbevleete Ontvangenis? Het betekent dat Maria vanaf het allereerste moment van haar bestaan door God bewaard is voor de gevolgen van de erfzonde ... voor die gebrokenheid die we allemaal met ons meedragen ... omdat zij de moeder geworden is van Gods Zoon.

En daarmee wordt Maria een teken van hoop ... want waar wij gebrokenheid kennen, is zij het begin van een nieuwe mensheid. Zij is wie wij bedoeld zijn te zijn. Niet op eigen kracht ... of door eigen verdiensten ... maar door de liefde en de genade van God.

In het Evangelie van deze viering hoorden we over de bruiloft van Kana ... het eerste teken van Jezus in het Johannesevangelie. Ondanks de schijnbare overvloed en vreugde van het feest ... kent dat verhaal ook een gebrokenheid ... een tekort ... de wijn raakt namelijk op.

En er is niets ergers denkbaar dan een feest waar geen drank meer is. Stel je voor dat er bij een festival vandaag ergens in ons land geen bier meer uit de tap zou stromen. Vreselijk. Er zou een opstand uitbreken. Onmogelijk. En tóch gebeurt het op deze bruiloft.

Maar gelukkig is Jezus een van de gasten. Maria weet dat Hij het feest kan redden en spreekt dan die eenvoudige, maar krachtige woorden: *Doet maar wat Hij u zeggen zal.* Zo wijst zij ons de weg. Niet naar zichzelf, maar naar haar Zoon. Jezus verandert water in wijn. En niet zo'n beetje ook ... 6 stenen vaten water van ongeveer 100 liter. Tel maar uit ... dat is 600 liter wijn. De snelle rekenaars onder ons hebben vast al bedacht dat dat 800 flessen zijn ... Nee ... God is niet krenterig ... wat leeg is, wordt gevuld ... wat tekortschiet, wordt royale overvloed.

Dat is ook wat er gebeurt in Lourdes. Miljoenen mensen komen hiernaartoe met hun lasten ... hun ziekten ... hun verleden. En ook wij komen hier met onze tekorten ... ons verdriet ... onze wonden ... misschien wel een verleden dat zwaar op ons drukt. En ook tot ons zegt Maria: *Doet maar wat Hij u zeggen zal ... vertrouw op Hem.*

Daarmee is de onbevleete ontvangenis van Maria geen afstandelijk dogma uit ver vervlogen tijden. Nee ... het is een belofte aan ieder van ons: God is sterker dan onze menselijke gebrokenheid ... sterker dan onze schuld. In Hem wordt wat gebroken is weer hersteld. We zitten niet gevangen in wat er ooit gebeurd is ... ver voordat wij er waren. Nee ... er is toekomst ... God kan nieuwe mensen van ons maken ... Hij WIL nieuwe mensen van ons maken. Zoals een moeder haar kind troost, zo wil God ons troosten. Zoals Hij in Kana water in wijn veranderde, zo wil God de smakeloosheid en uitzichtloosheid die ons leven soms is, veranderen in sprankelende vreugde.

Laten we hopen en bidden dat deze bedevaart in Lourdes nieuwe mensen van ons mag maken. Dat Maria ons helpt om open te staan voor de liefde en de genade van God ... zodat wij loskomen van wat ons gebonden houdt uit het verleden en stap voor stap groeien naar het leven waarvoor wij bedoeld zijn. Een leven als kind van God ... zonder zorgen en verdriet ... maar vrij en vrolijk en vol hoop op een toekomst bij Hem. Amen.